

Tlač a informácie

Súdny dvor Európskej únie
TLAČOVÉ KOMUNIKÉ č. 64/18

V Luxemburgu 8. mája 2018

Rozsudok vo veci C-82/16
K. A. a i./Belgische Staat
(Zlúčenie rodiny v Belgicku)

Žiadosti o zlúčenie rodiny sa musia zohľadniť aj v prípade, že voči štátnemu príslušníkovi krajiny, ktorá nie je členským štátom EÚ, a to rodinnému príslušníkovi občana EÚ, ktorý nikdy nevyužil svoju slobodu pohybu, bol vydaný zákaz vstupu na územie

Existencia vzťahu závislosti medzi štátnym príslušníkom krajiny, ktorá nie je členským štátom EÚ, a občanom EÚ, ako aj existencia dôvodov verejného poriadku odôvodňujúcich zákaz vstupu na územie sa musia vyhodnotiť v každom jednotlivom prípade

Voči viacerým štátnym príslušníkom krajín, ktoré nie sú členskými štátmi EÚ (Arménsko, Rusko, Uganda, Keňa, Nigéria, Albánsko, Guinea), ktorí majú bydlisko v Belgicku, bolo vydané rozhodnutie o návrate do ich vlastných krajín spolu s rozhodnutím o zákaze vstupu na belgické územie. V prípade niektorých z nich bolo toto rozhodnutie vydané z dôvodov ohrozenia verejného poriadku. Následne dotknuté osoby podali v Belgicku žiadosť o povolenie na pobyt, niektorí v postavení potomka, ktorý je závislý od belgického štátneho príslušníka, a niektorí ako rodič maloletého dieťaťa s belgickou štátnou príslušnosťou, a ďalšia osoba napokon ako životný partner legálne spolunažívajúci v stabilnom vzťahu s belgickým štátnym príslušníkom. Tieto žiadosti príslušné belgické orgány nezohľadnili z dôvodu, že voči dotknutým osobám bolo vydané stále platné rozhodnutie o zákaze vstupu na územie. Po nadobudnutí právoplatnosti sa takéto rozhodnutie podľa vnútroštátneho práva môže v zásade prestať uplatňovať alebo dočasne stratiť svoje účinky len v prípade, že v zahraničí je podaný návrh na zrušenie alebo pozastavenie jeho uplatňovania.

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Rada pre cudzinecké spory, Belgicko), ktorej boli tieto spory predložené, rozhodla položiť Súdnu dvoru prejudiciálne otázky. Spresňuje, že v súlade s vnútroštátnou praxou neboli žiadosti o pobyt na účely zlúčenia rodiny zohľadnené, a teda z vecnej stránky neboli preskúmané z dôvodu, že dotknutým štátnym príslušníkom krajín, ktoré nie sú členskými štátmi EÚ, bol uložený zákaz vstupu na územie. Tiež uvádza, že jednotliví dotknutí občania Únie pravidelne necestujú do iného členského štátu ako pracovníci alebo poskytovatelia služieb a že si nevytvorili ani neupevnili rodinný život so štátnymi príslušníkmi krajín, ktoré nie sú členskými štátmi EÚ, počas skutočného pobytu v inom členskom štáte ako Belgicko. Vzniká teda otázka, či sa na tieto situácie uplatňujú smernica Únie o nelegálnom pobyte alebo článok 20 ZFEÚ (občianstvo Únie).¹

Vo svojom dnešnom rozsudku Súdny dvor pripomína svoju judikatúru vo veci občianstva Únie, podľa ktorej existujú veľmi osobitné situácie, v ktorých napriek skutočnosti, že dotknutý občan Únie nevyužil svoju slobodu pohybu, musí byť právo na pobyt priznané štátnemu príslušníkovi krajiny, ktorá nie je členským štátom EÚ, ktorý je rodinným príslušníkom tohto občana. Platí to v prípade, ak by v dôsledku odopretia takého práva bol tento občan v skutočnosti nútený opustiť územie Únie ako celok, čo by ho v skutočnosti zbavilo možnosti účinne požívať podstatu práv, ktoré mu z tohto postavenia vyplývajú.

¹ Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/ES zo 16. decembra 2008 o spoločných normách a postupoch členských štátov na účely návratu štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sa neoprávnene zdržiavajú na ich území (Ú. v. EÚ L 348, 2008, s. 98).

Povinnosť štátneho príslušníka krajiny, ktorá nie je členským štátom EÚ, opustiť územie Únie s cieľom požiadať o zrušenie alebo pozastavenie zákazu vstupu na územie, ktorý mu bol uložený, môže teda ohroziť potrebný účinok občianstva Únie. Platí to v prípade, ak dodržanie tejto povinnosti vedie z dôvodu existencie vzťahu rodinnej závislosti medzi štátnym príslušníkom krajiny, ktorá nie je členským štátom EÚ, a občanom Únie k tomu, že občan Únie bude v skutočnosti nútený ho sprevádzať, a teda tiež opustiť územie Únie na dobu, ktorá je, tak ako to uvádza vnútroštátny súd, neurčitá.

Súdny dvor ďalej spresňuje okolnosti, za akých môže existovať vzťah závislosti, ktorý môže zakladať odvodené právo na pobyt rodinného príslušníka občana Únie, ktorý nikdy nevyužil svoju slobodu pohybu. **Súdny dvor zdôrazňuje, že na rozdiel od maloletých osôb (osobitne malých detí), dospelá osoba je v zásade schopná existovať nezávisle od svojich rodinných príslušníkov. Odvodené právo na pobyt dospelaj osoby je teda možné len vo výnimočných prípadoch, v ktorých vzhľadom na všetky relevantné okolnosti nemôže byť dotknutá osoba žiadnym spôsobom odlúčená od svojho rodinného príslušníka, od ktorého je závislá.** Naopak, keď je občan Únie maloletý, posúdenie existencie vzťahu závislosti od štátneho príslušníka krajiny, ktorá nie je členským štátom EÚ, musí byť založené na tom, že v najlepšom záujme dieťaťa sa zohľadnia všetky okolnosti prejednávanej veci, ako napríklad jeho vek, fyzický a emočný vývoj, úroveň jeho citovej väzby s jeho rodičmi, ako aj riziko, ktoré by odlúčenie od rodiča, ktorý je štátnym príslušníkom krajiny, ktorá nie je členským štátom EÚ, znamenalo pre jeho rovnováhu. Existencia rodinného vzťahu s týmto štátnym príslušníkom, či už biologickej alebo právnej povahy, nie je dostatočná a spoložitie s ním nie je nevyhnutné na preukázanie takéhoto vzťahu závislosti, hoci predstavuje relevantný faktor, ktorý sa má zohľadniť.

Okrem toho Súdny dvor spresňuje, že nie je rozhodujúce, či vzťah závislosti uvádzaný štátnym príslušníkom krajiny, ktorá nie je členským štátom EÚ, vznikol potom, ako bolo voči nemu prijaté rozhodnutie o zákaze vstupu na územie.

Nie je ani rozhodujúce, či sa rozhodnutie o zákaze vstupu na územie stalo konečným v čase, keď štátny príslušník krajiny, ktorá nie je členským štátom EÚ, podal svoju žiadosť o pobyt na účely zlúčenia rodiny.

Rovnako nie je rozhodujúce, či je rozhodnutie o zákaze vstupu na územie odôvodnené nedodržaním povinnosti návratu. Pokiaľ **dôvody verejného poriadku odôvodňovali také rozhodnutie, tieto dôvody nemôžu automaticky viesť k odopretiu odvodeného práva na pobyt štátnemu príslušníkovi krajiny, ktorá nie je členským štátom EÚ.** Odvodené právo na pobyt možno štátnemu príslušníkovi krajiny, ktorá nie je členským štátom EÚ, odoprieť z dôvodov verejného poriadku len v prípade, že z konkrétneho posúdenia všetkých okolností prejednávanej veci vzhľadom na zásadu proporcionality, najlepší záujem dieťaťa a základné práva vyplýva, že štátny príslušník krajiny, ktorá nie je členským štátom EÚ, predstavuje skutočnú, existujúcu a dostatočne vážnu hrozbu pre verejný poriadok.

Napokon smernica 2008/115² bráni vnútroštátnej praxi, podľa ktorej možno prijať rozhodnutie o návrate voči štátnemu príslušníkovi krajiny, ktorá nie je členským štátom EÚ, voči ktorému už bolo prijaté rozhodnutie o návrate, ku ktorému bolo pripojené rozhodnutie o zákaze vstupu na územie a ktoré je stále platné, a to bez toho, aby boli zohľadnené okolnosti jeho rodinného života (najmä záujem jeho maloletého dieťaťa) uvedené v žiadosti o pobyt na účely zlúčenia rodiny podanej po prijatí takého zákazu vstupu na územie, okrem prípadu, ak také okolnosti mohla dotknutá osoba uviesť skôr.

UPOZORNENIE: Návrh na začatie prejudiciálneho konania umožňuje súdom členských štátov v rámci sporu, ktorý rozhodujú, položiť Súdnu dvoru otázky o výklade práva Únie alebo o platnosti aktu práva Únie. Súdny dvor nerozhoduje vnútroštátny spor. Vnútroštátnemu súdu prináleží, aby rozhodol právnu vec v súlade s rozhodnutím Súdneho dvora. Týmto rozhodnutím sú rovnako viazané ostatné vnútroštátne súdne orgány, na ktoré bol podaný návrh s podobným problémom.

---

² Článok 5.

Neoficiálny dokument pre potreby médií, ktorý nezaväzuje Súdny dvor.

[Úplné znenie](#) rozsudku sa uverejňuje na internetovej stránke CURIA v deň vyhlásenia rozsudku.

Kontaktná osoba pre tlač: Balázs Lehóczki ☎ (+352) 4303 5499